

ДЕКОНСТРУКЦІЯ ЯК СУЧАСНИЙ МЕТОД ПРОЕКТУВАННЯ ОДЯГУ

Як відомо, метод деконструкції реалізовує весь процес проектування: пошук ідеї та формування концепції дизайну, конструювання, визначення методів технологічної обробки, використання альтернативних матеріалів. Деконструкція в дизайні одягу стала втіленням нової естетики, зміст якої полягає, зокрема, у відмові від симетрії; повтори; бачення справжньої краси у незавершеності та недосконалої [1]. Таким чином, деконструктивізм започаткував нові принципи та прийоми конструювання, перегляд методів технологічної обробки та розробки нових структур матеріалів. До принципів проектування шляхом деконструкції слід віднести, зокрема: вільне маніпулювання посадкою виробу на фігурі людини; змішування існуючих та створення нових форм костюма та методів проектування; зміну розуміння ролі та функції художньо-конструктивних засобів та декоративно-конструктивних елементів; відмову від переважно утилітарної функції одягу.

Оскільки до основних характеристик одягу відносять її призначення та форму поверхні, говорячи про проектування нових моделей одягу, мають на увазі передусім створення нової форми. Методи, які застосовуються при створенні об'ємної форми одягу, можуть бути різні та залежать від її характеру. Так, одяг може повторювати контури тіла (тілоподібні силуетні форми), гіпертрофовувати чи змінювати їх, створювати нові об'єми і форми (абстрактні або декоративні форми) не деформуючи при цьому тіло носія костюму.

Прийоми, до яких вдаються дизайнери-деконструктивісти для вирішення поставленого завдання, науковці об'єднують в кілька груп:

- руйнування звичних конструкцій;
- проектування конструкцій суміщенням типових методів проектування та техніки наколки;
- проектування на основі типових конструкцій із застосуванням методів конструктивного моделювання;
- моделювання за допомогою скручення;
- проектування методом "відчитувального крою";
- застосування методів модульного проектування;

- проектування з використанням методу плаского крою;
- використання асиметрії;
- проектування методом інверсії [2].

Крім перерахованих прийомів, уваги заслуговують особливості використання кольору в деконструкції, оскільки колір у костюмі – це один із найбільш потужних засіб виразності. Для деконструктивістів найвиразнішим став чорний колір [2,3]. Він не несе жодного смислового навантаження, але найкраще виявляє силует, форму виробу, фактуру тканини, створює гру світла і тіні в нашаруваннях матеріалів, що перекривають одне одного.

Не менш важливим для деконструктивістів у проектуванні одягу є, так звані, методи спрощення технологій, серед яких можна вказати наступні:

- полегшення низу виробу за рахунок застосування потайних машинних та ручних швів;
- фіксація припуску клейовими матеріалами;
- обробка зовнішніх зрізів виробу на крає обметувальній машині;
- використання необроблених країв у матеріалах, що не осипаються і не розпускаються, або їх фіксація на плоскошовній машині швом одностіткового човникового або ланцюгового стібка та іншими декоративними швами;
- використання накладних швів для з'єднання деталей виробу;
- відмова від закріплювальних та оздоблювальних рядків та їх заміна закріпками та застосуванням клейових матеріалів;
- зменшення застосування клейових матеріалів для збереження природної еластичності тканини (дублювання тільки необхідних ділянок, посилення зрізів клейовими кромками).

Окрім того, деконструкція в дизайні одягу має на меті не тільки створення нових, а й порушення прийнятих методів технологічної обробки чи відмову від них, наприклад: виведення швів та виточок назовні; навмисну деформацію виробу; порушення послідовності волого-теплової обробки тощо.

Важливо, що разом з новою естетикою деконструктивісти привнесли в дизайн одягу нову декоративну мову: дірки, розриви, потертості, штучну деформацію матеріалів у виробі, як естетику незавершеності та недосконалості. Досягнення ефектів старіння та деформації виробу стало можливим за рахунок спеціальної обробки, деструкції тканини, матеріалу чи трикотажного полотна, а також – її імітації. Різні способи варіння надають тканині та виробам потертий, помірно поношений вигляд. А скручування, стискування та розтягування, формування під впливом вологи і тепла дозволяють отримати абсолютно нові фактури та форми, наприклад, у виробах з

натуральної шкіри. Під час роботи з регулярним трикотажем можливе одержання різних декоративних ефектів на полотні матеріалу, таких як: ефект спуску петель та розпуску полотна (за рахунок використання ажурних, неповних переплетень); створення полотна з нерівномірною щільністю та петлями різної величини на основі нерівномірних переплетень та при використанні фасонних ниток; деформація в'язаного полотна за рахунок використання термопластичної пряжі та інше.

Таким чином, використання методу деконструкції відкриває великі можливості для пошуку нових образних, конструктивних та технологічних рішень, розкриття творчого потенціалу творця та особистості носія. Деконструкція є перспективним методом проектування, який дозволяє створювати нове, зберігаючи рівновагу між виразністю образу та комфортом одягу, індивідуальністю та привабливістю. Власне, ці характеристики деконструктивізм в дизайні одягу потребують поглибленого розгляду.

ЛІТЕРАТУРА

1. Король Є.І. Деконструктивізм у контексті архітектурної ідеології / Є.І.Король, О.Ю.Криворучко - "Львівська політехніка", Львів, - 2008. – 13с.
2. Шевнюк О.Л. Історія костюма: Навч. Посіб . – К: Знання, 2008. – 375ст
3. Аванта плюс. Мода і стиль: сучасна енциклопедія /ред.В.А. Володін.'-М.: Аванта+, 2002- 480с

УДК 72.012.8-004.922

Орлова Наталія Станіславівна

Кандидат педагогічних наук,

асистент кафедри основ виробництва та дизайну,

Полтавський національний педагогічний університет

імені В.Г. Короленка

СУЧАСНІ СПОСОБИ ТРАНСФОРМАЦІЇ ПРЕДМЕТНО - ПРОСТОРОВОГО СЕРЕДОВИЩА ІНТЕР'ЄРУ

Сучасний розвиток і досягнення науки та техніки засвідчують великі можливості зміни предметно-просторового середовища інтер'єру приміщень, адже ХХІ століття ґрунтується на відкритті нових дизайнерських рішень, щодо об'єктів трансформації, які несуть